

[Krag.]

følgelig ikke! Men naar Staten paa afgørende Punkter griber ind i Erhvervslivets frie Dispositionsret, i det foreliggende Tilfælde i Forholdet mellem Kreditor og Debitor, og paalægger Kreditor et Ansvar, som han har afvist eller ønsker at afvise, saa kræver almindelig Retsbevidsthed, at den, der dikterer, ogsaa tager sin Del af den Risiko, som dermed følger.

Derfor kan jeg ikke sige andet end, at det er yderst besynderligt, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen virkelig kan mene, at det tjener Flertallet til Ære, at man ikke vil engagere Statsfinanserne i denne Sag; thi naar det Engagement, som her er Tale om, udelukkende knytter sig til saadanne Sider af denne Sag, hvor Staten har været den bestemmende med Tilsidesættelse af Kreditor, med Tilsidesættelse af Erhvervslivets Selvbestemmelsesret, saa begriber jeg ikke, at det kan være en Ære at tvinge andre ud for Tabsmuligheder, naar man ikke selv vil være Partner deri. Hvis det ærede Medlem Hr. Hans Hansen mener, at dette er ærefuldt, saa er det ærede Medlems Æresbegreber væsensforskellige fra mine og ret enestaaende, haaber jeg, i denne Sal og for øvrigt ogsaa udenfor.

Jeg forstaaer derfor heller ikke det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling)s Udtalelse, naar han vender sig mod det Princip, som er ført frem af os her, Princippet: Statens Deltagelse i Risikoen. Thi det ærede Medlem har i alt Fald ikke den Undskyldning, som den højtærede Minister har — den højtærede Minister ved ikke noget om, hvad der blev tilbudt i Aftes, det ved i hvert Fald det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling), han ved, at Kravet om Statens Deltagelse i Risikoen fra vor Side nu udelukkende knyttes til Tilfælde, hvor Staten har skabt Risikoen gennem sit Henstands-Diktat.

Naar det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) udtaler, at Lovforslaget skulde være vedtaget i Landstinget for over en Maaned siden, og den højtærede Minister i Virkeligheden slutter sig dertil, hvorved der udtales en Kritik af Landstingets Behandling af Sagen, forekommer det mig, at de Herrer virkelig er meget, meget vanskelige at gøre tilfredse. Her har Landstinget nu bøjet sig for det Faktum, at hele Moratorispørgsmaalet var til indgaaende Behandling og Prøvelse i Landbokommissionen, og sagt: Vel, saa lad os afvente Resultatet af disse Forhandlinger — og saa kommer man og bebrejder Landstinget det! Men da Landstinget for et Par Maaneder siden optog en Sag, der ogsaa var til Behandling i Landstingsudvalget,

nemlig Kravet om den permanente Nedsættelse af Ejendomsbeskatningen for Landbrugsejendomme, hvorledes lød da Svaret fra den højtærede Indenrigsminister? Det lød haanligt til Landstinget: Det er ikke her, det foregaaer!

Nej, de Herrer byder efterhaanden overordentlig vanskelige Forhandlingsvilkaar, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at hvis dette skal fastholdes indtil den bitre Ende i Forbindelse med denne Sag og alle de andre Problemer, Krisen har rejst, saa er der ikke lyse Udsigter, og saa er dermed den Kendsgerning yderligere fastslaaet, som Hundredtusinder af Vælgere allerede har erkendt Rigtigheden af: at vi er vel rejst med dette Styre. |

Christmas Møller: Det undrer mig meget, at den højtærede Justitsminister ikke havde skaffet sig Kendskab til de Forhandlinger, der foregik i Folketingsudvalget i Gaar (*Chr. Hansen:* Hvorfor har der ikke været Samraad?). Ja, jeg ser særdeles gerne den højtærede Justitsminister. Jeg har i Krisatudvalget i Gaar og i Dag bedt om at se baade den højtærede Finansminister og den højtærede Trafikminister, men de Herrer har undladt at komme og har i Stedet sendt nogle Oplysninger, som aldeles ikke var det, der var spurgt om. Jeg vil derfor gerne sige til det ærede Medlem, som afbrød, at hvis Forhandlingerne skal gaa paa denne Façon i dette og i andre Udvalg, tror jeg, Regeringen maa regne med, at den ingen Resultater faar.

Hvis den højtærede Justitsminister eller Flertalspartierne ønsker en Forhandling, er der Grund for dem til at stille Forslag om at standse Behandlingen og tilbagevise Sagen til Udvalget. Min Opgave er det ikke, men hvis de Herrer skulde have glemt det, anviser jeg dem altsaa denne Vej. Det er ikke min Opgave, for det er ikke mig, der har givet noget Tilbud, jeg er tværtimod betænkelig ved de Indrømmelser, man fra anden Side har antydnet. Naar vi er i den Situation, vi er nu den 9. Juni, to Dage før Terminens Begyndelse, baade med Hensyn til dette Lovforslag og alle de andre Kriselovforslag, der foreligger, kan det ikke nytte, at man behandler Oppositionen paa den Maade, jeg lige har skildret.

Jeg synes ikke, jeg fik noget Svar paa mit Spørgsmaal om, hvorfor Regeringen ikke vil gaa med til Lovforslagets § 10 i den Affattelse, den har faaet i Landstinget. Den højtærede Justitsminister sagde, at der jo var Tale om et ikke begrænset Ansvar, og dette foranlediger mig til at spørge den